

Att be med Zara

Sherrie Gavin

Baserad på en sann berättelse

En het sommarkdag bad Reeseey och Cheyenne Zara att komma över och leka. Mamma höll på att göra mellanmål. Flickorna satte sig vid bordet för att äta.

Mamma skivade mango från mangoträdet. Hon lade äppelskivor och vindruvor på en tallrik. Reeseey tittade på den goda maten. Hon kom ihåg att hon skulle be innan hon åt något. Hon frågade Zara: "Ber ni hemma hos er?"

"Vad är det?" frågade Zara.

"Så här", sa Cheyenne. Hon lade armarna i kors och böjde huvudet. Hon bad om en välsignelse för maten. När hon var klar, sa hon: "Förstår du? Så gör man. Det är lätt!"

"Vi gör inte så hemma hos mig. Vi bara äter", sa Zara.

Reeseey hade aldrig tänkt på att *inte* be. "Mamma", sa hon, "kan vi sluta be?"

Mamma log medan hon bar muggar med isvatten till bordet. "Vi tycker om att tacka vår himmelske Fader för det han har gett oss. Vi kommer att fortsätta be. Men det är okej om andra inte gör det."

Reeseey visste att mamma hade rätt. Hon *var* glad när hennes familj bad. Kanske skulle Zara också bli glad av att be. "Du kan pröva", sa hon till Zara. "Böner är bra."

"Jag tycker om när vi ber", sa Cheyenne. De får mig att känna som om jag har ett stort leende inom mig."

Zara log. "Det kanske jag ska", sa hon och åt en mangoskiva.

Reeseey och Cheyenne var glada att de kunde berätta för sin vän om bön. De åt upp frukten och sprang sedan ut igen för att leka. ■

Författaren bor i Queensland, Australien.

ILLUSTRATION PETER FRANCIS/AMB ARTISTS

